

[Hans Hedtoft.]

hovedet havde talt. Det beror paa en Misforstaaelse, ærede Medlem. Jeg forstaaer godt, hvorfor det ærede Medlem fremkom med denne Bemærkning, men dette Ting og hele Offentligheden ved, at den højtærede Statsminister — det er netop det, der er Ulykken — havde talt et Par Gange, før vi fik denne Debat her i Tinget. Ikke alene havde den højtærede Statsminister talt om det sydslesvigske Spørgsmaal, men han har ogsaa over for hele Offentligheden og vel nøje overvejende Konsekvenserne af sine Udtalelser sagt, hvad hans Mening var om de Kritikere, hvortil jeg hørte, og hvortil, i alle Tilfælde vel indtil nu, ogsaa det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard hørte. Over for os havde han jo tidligere aabent sagt, at hvis man vilde have en Statsminister til at gaa i Gangkurv, hvis man vilde have en Statsminister, der ikke frit havde Retten til at udtale sin uforbeholdne personlige Mening, saa skulde man søge en anden end den nuværende. Saa det ligger helt klart, ærede Medlem, der er slet ikke nogen ny parlamentarisk Praksis i det, vi har indledt ved paa Forhaand at stille vort Mistillidsvotum; det er logisk og klart og rimeligt, at vi gjorde det.

Dernæst sagde det ærede Medlem en anden Bemærkning til mig. Han sagde — og det var jeg lidt ked af at høre i det ærede Medlems Mund —, at Begrundelsen, naar det kom til Stykket, eller noget i den Retning, vel var, at det gjaldt for os om at komme først. At Regeringspartiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Sønderup, brugte den Slags Vendinger og Udtalelser over for mig i sin Nød og Kvide, det tilgiver jeg ham, det vil jeg i alt Fald ikke polemisere imod fra denne Talerstol. Men jeg havde ikke ventet det fra det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaard, og slet ikke i den foreliggende Situation.

Hvis jeg maa svare paa denne Venlighed fra det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaards Side, vil jeg gøre det ved at lade en anden end mig selv tale, naar slige Ting fremsættes. Jeg tænker paa en Vending — hvis jeg maa bede om den højtærede Formands Tilladelse til her og senere at komme med et Par Citater —, der blev brugt i denne Sal den 28. November, og som lød saaledes:

„Til Ministerens Udtalelse, at jeg ved Fremførelsen af dette og et enkelt andet Spørgsmaal skulde have søgt Selskab med det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen, skal jeg sige, at denne Udtalelse af Ministeren vist maa opfattes som en af de Uforskommetheder, som jeg hellere maa

svare paa, naar jeg faar lidt mere Tid til min Raadighed.“ Den, der udtalte disse Ord, hedder Bertel Dahlgaard, og de var henvendt til Forsvarsministeren.

Til den højtærede Statsminister og det — det maa jeg sige — af Situationen og Øjeblikket prægede Svar, han gav paa de forskellige Udtalelser herfra, vil jeg gerne gøre endnu nogle Bemærkninger — jeg skal bestræbe mig for at gøre dem korte.

Det første, jeg vil sige, er, at den Fortolkning af Noten, som jeg gav i mit første Indlæg, er naturligvis rigtig, *den er naturligvis rigtig*. De Reservationer, det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen og jeg har gjort over for Udtrykket „under disse Omstændigheder“, har jeg her meddelt Offentligheden, de er rigtige, og de er ubestridelige. Uanset den Talemaade, den højtærede Statsminister anvendte før, vil han ikke paa et eneste Punkt med et eneste Ord kunne rokke ved det, jeg har sagt, og det er min sikre Tro og Overbevisning, at bliver Forsøget gjort, saa vil det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen fra denne Talerstol bekræfte, at jeg har Ret i det, jeg her har fremført.

Det staar endvidere fast, at Noten udtrykkelig siger, at den danske Regering ikke agter at stille Forslag om nogen Ændring i Sydslesvigs statslige Tilhørsforhold. Som jeg ogsaa har sagt det, det staar fast trods alle de drabelige Forkyndelser, den højtærede Statsminister, forinden vi enedes om Noten, har tilladt sig. Det er paa dette Punkt jeg har tilladt mig fra denne Talerstol og andetsteds i Landet at sige, at Regeringen blankt accepterede Socialdemokratiets principielle Standpunkt. Det er ligeledes min Overbevisning, at hvad dette angaar, vil Statsministeren lade min Paastand staa uimodsagt.

Det staar endvidere fast, at paa det sidste Forhandlingsmøde, vi havde, da vi forhandlede om Noten, sagde jeg udtrykkelig, at det fra vor Side var en Forudsætning, at man nu fra alle Sider talte og handlede paa Notens Grund og i Overensstemmelse med dens Indhold. Ingen, heller ikke den højtærede Statsminister, sagde et Ord hertil, men stik imod det har den højtærede Statsminister holdt Taler i Sønderborg og andetsteds, og det er dette, der efter min Mening giver mig fuld Føje til at tale om illoyal Opræden.

Dernæst om den højtærede Statsministers besynderlige og nu gentagne Spørgsmaal til os om vort Forhold til det tyske Socialdemokrati: Statsministeren forklarer